

Berci és az esőcsepp

Berci, a kiséger, aki a kerek erdő közepén lakott egy odúban, Egérmamával és Egérpapával szomorúan ébredt, mert kint úgy zuhogott az eső, mintha dézsából öntötték volna. Egérmama megsimogatta a kiséger buksiját:

– Ne szomorkodj, Berci, hamarosan kisüt a nap, és akkor mehetsz az utadra.

– Nem igazság, mama, így nem tudom elvégezni a reggeli körutamat. Nem tudom megnézni, hogy minden rendben van-e az erdőben. Mi lesz, ha valaki bajba kerül? Egyáltalán minek esik az eső?

– Hidd el, amíg esik az eső, addig semmi nem történik, hiszen mindenki a házában, odújában marad – nyugtatta meg Egérpapa a kiségeret, aki az odú bejárata előtt ült.

– Az eső nagyon fontos, fiam – jegyezte meg Egérmama, fia szomorú arcát látva –, szükségük van rá a növényeknek, az állatoknak és az embereknek is.

– Nekem aztán nincs rá szükségem – duzzogott a kiséger. – Nem tudok kimenni az erdőbe.

– Egyszer minden eső eláll – nevetett Egérmama, Berci morcos ábrázatát látva.

S lám, Egérmamának igaza lett, hamarosan elállt az eső, és a napocska lassan előbújt a felhők mögül. Berci nem tudott tovább várni egy percet sem, elindult körülnézni. Egérpapának igaza volt, az erdőben semmi mozgást nem tapasztalt, csupán a tó melletti békák ugráltak a nedves fűben. Berci egy darabig nézte a boldogan ugráló családot, majd elhatározta, hogy megkeresi barátját, Heidit, a rókalányt.

Futásnak eredt az erdőben, amikor egy vékonyka, síró hangra lett figyelmes. Hirtelen megállt és hegyezte fülét, hogy megtudja, honnan jön a hang. Hiába fülelt, sehogy sem tudott rájönni.

– Hahó! Ki vagy? Hol bujkálsz? – kiabált Berci.

– Itt vagyok a levelek alatt.

A kiséger óvatosan elkezdett keresgélni a levelek alatt, de semmi egyebet nem talált, mint egy esőcseppet.

– Ki szólt hozzám? – érdeklődött újra Berci.

– Én voltam – szólalt meg vékonyka hangján az esőcsepp, aki a levélen üldögélt.

– Miért sírtál?

– Itt a levelek alatt nem ér el a Nap sugara, így nem tudok útra kelni.

– Útra kelni? – csodálkozott a kiséger.

– Igen. A Nap melege párává alakít, hogy fel tudjak emelkedni az égbe, ahol a barátaimmal újra megtöltünk egy felhőt, és amikor az már nem bír el bennünket, akkor újra eső formájában lehullunk a földre. Én most ebből a körforgásból kimaradok, itt pusztulok el a levelek alatt.

Berci megsajnálta az esőcseppet.

– Egy percig se szomorkodj tovább, mindjárt kiviszlek innen.

A kiséger megfogta a levelet, amin az esőcsepp üldögélt, de ahogy elindult vele, az esőcsepp lecsúszott a levélről, lehuppant egy másikra. Ekkor Berci a tenyerébe ültette az esőcseppet, de az bizony kicsorgott az apró ujjai közül, és egy újabb levélen landolt.

Az esőcsepp újra sírdogálni kezdett.

– Ne sírj! Mindjárt visszajövök!

Sebesebben, mint a szél, szaladt egészen hazáig. Egérpapát majd feldöntötte az ajtóban.

– Hova ilyen sietős, Berci?

– Poharat kell vinnem az erdőbe, meg kell mentenem az esőt.

– Az esőt? – kérdezte meglepődve Egérmama.

– Igen, mama, az esőt. Ki kell vinnem egy esőcseppet a napra, hogy újra pára lehessen, felszállhasson a felhőbe, majd újra eső lehessen – hadarta Berci egy szuszra.

– Ez igazán derék dolog – mondta Egérpapa büszkén. – Szaladj, ne várakoztasd sokáig a barátodat.

Berci elkapott egy poharat, és már rohant is vissza az erdőbe. Az esőcseppet a pohárba tette, kivitte a rét kellős közepére, majd a pohárból egy levélre öntötte. Boldogan terült el az esőcsepp a napon és búcsúzóul integetett Bercinek:

– Hamarosan találkozunk.

Berci ezek után sohasem szomorkodott, amikor esett. Eső után mindig kiment az erdőbe, hogy megmentse a bajba jutott esőcseppeket.